

STOKS FORSKNINGS-
GRUPPE I

Kafkas Hus

PÅ STOK'S FORSKNINGSGRUPPES VEGNE
JOHN V. GURNÆS/MADS BONDE UBBESEN

Det er en af forskningsgruppens mange intentioner, at gøre den moderne verdens latin, statistik og videnskabelige artikler, mere tilgængelig for alle. Det er her historien starter. For hvilken artikel vil være vedkommende for de af STOK's medlemmer, som gider at bruge tid på at læse sig ind i en artikel sammen med forskningsgruppen?

Første skridt

Vi havde hørt om en rapport fra 2012 fra socialministeriet, der dannede grundlag for det fokus på tidlig indsats i socialt arbejde, som i Danmark har banet vejen for introduktionen, og bevarelsen, af de 'evidensbaserede' metoder DUÅ, MTFC, MST samt PMTO, i arbejdet med børn og familier.

I og med at mange af STOK's medlemmer jo arbejder med børn og familier, ville det jo ligge lige for at 'læse denne rapport sammen'. Ideen var at lægge artiklen ind i vores bjælke med 'forskningsartikler' på STOK's hjemmeside og så gennemgå den og forsøge at gøre den mere tilgængelig i løbet af nogle blade. Vi glædede os over vores nye 'interaktive ide', og fandt frem til rapporten, der bærer titlen 'Analyse af de økonomiske konsekvenser på området for udsatte børn og unge' udført af Rambøll marts 2012 for 'social- og integrationsministeriet' (den er frit tilgængelig på nettet for interesserede). Prisen for udarbejdelsen af denne rapport, der er tænkt som en 'samfundsøkonomisk analyse af indsatsen på området for udsatte børn', er 1.096.875 kr. Om analysens formål hedder det i en mail, som vi modtog efter at vi havde startet arbejdet med artiklen:

'Det kan hertil oplyses, at formålet med analysen blandt

andet var 1) at anskueliggøre de sociale og økonomiske gevinster for det offentlige som helhed og kommunerne specifikt ved virksomme forebyggende indsatser over for udsatte børn og unge, og 2) at bidrage med konkrete redskaber, som kommunerne kan anvende til at afdække og synliggøre fordelene ved en omlægning af indsatsen til mere virkningsfulde indsatser (kasseøkonomisk analyse)'

Mail fra Social-Børne- Og Integrationsministeriet 26-11-2013

Havde vi modtaget denne mail tidligere havde vi måske været bedre rustet end vi var. Vi vender tilbage til mailen senere.

Ankomst

Allerede ved ankomsten skulle advarslapperne have lyst noget rødere end de gjorde. Rapporten fylder 44 sider, med kontinuerlig henvisning til bilagende, der fylder 49 sider. Så alene mængden af sider får de fleste til at opgive. Men vi tænkte, at det jo var netop det vi ikke ville. Det er klart at det er en umiddelbar hindring for vores politikeres, såvel som for alle andres, muligheder for at forholde sig til store væsentlige politiske beslutninger, hvis det der skal informere og danne grundlag for disse beslutninger er pakket ind i uoverskuelige mængder papir.

Men det var så en hin-

Allerede ved ankomsten skulle advarslapperne have lyst noget rødere end de gjorde

dring vi ikke ville underlægge os, hvortil kommer, at hvis det er nødvendigt med så meget papir for at opnå et kvalificeret grundlag at tage beslutninger på, så er det jo sådan det må være. Så vi fortsatte og åbnede rapporten og trådte ind. Så lyste advarslappen igen.

Ingen hjemme, ingen vært. Så måske er der ingen der forventer gæster?

Det er almindelig god videnskabelig og forskningsmæssig praksis og skik, at forfattere til videnskabelige artikler og rapporter navnsætter deres arbejder. Det fortæller først og fremmest om hvem, der er ansvarlig for rapporten eller artiklen. Dernæst giver det interesserede mulighed for, at rette henvendelse til forfatterne om forfatternes arbejde og sidst men ikke mindst er forfattere selvfølgelig også stolte over deres arbejde. Men det er så ikke tilfældet her – i hvert fald er rapporten forfatterløs. Så der var ingen hjemme til at tage imod os.

Vi har senere forsøgt at få navnene på rapportens forfatter eller forfattere fra Rambøll oplyst. Men det var uden resultat, med henvisning til at vores henvendelse virkede fjendtlig. Hertil kommer at de eksperter fra bl.a. Ålborg – og Københavns universitet, som man i udarbejdelsen skriver, at man har trukket på,

af uforståelige grunde heller ikke er navngivet. Hmm... vi befinder os altså i et stort og umiddelbart flot hus, men uden klar fornemmelse af hvem, der er vært, eller om vi, eller nogen andre, overhovedet er inviteret? Måske er der faktisk ingen der forventer gæster? Når vi har nævnt de vanskeligheder vi som forskningsgruppe er stødt ind i med denne rapport til venner og bekendte, kigger de fleste på os med det der 'hvad havde i regnet med' blikket, som om at alle andre end vi ved, at 'rapporter, dem er der da ingen der gider at læse'. Dette forklarer hvorfor hverken rapportens forfatter(e) eller andre, har gidet at læse korrektur. 'Afgræsning af effekter og gevinster til analysen' er eksempelvis en næsten symbolsk utilsigtet titel på afsnit 6.1. i indholdsfortegnelsen.

Vi vover os ind i en 'kafkask labyrinth'

Vi træder direkte ind i det indledende afsnit hvor vi ser, hvad vi senere erfarede, opdraget fra socialministeriet gentaget. Den første opgave er at **'at anskueliggøre de sociale og økonomiske gevinster for det offentlige som helhed og kommunerne specifikt ved virksomme forebyggende indsatser over for udsatte børn og unge.'** Spørgsmålet er altså ikke hvorvidt særligt udvalgt forebyggende indsatser overfor børn og unge har langtrækkende virkninger og som sådan giver sociale og økonomiske gevinster for samfundet eller ej.

Dette havde naturligvis været et særdeles vigtigt og

væsentligt spørgsmål at søge at besvare. Forfatteren eller forfatterne peger imidlertid selv på en relevant begrundelse for, hvorfor dette faktisk ville have været en vanskelig opgave. I rapporten hedder det at størrelsen på og sammensætningen af gevinsterne ved foranstaltninger, der er målrettet udsatte børn og unge indtil nu kun er belyst i begrænset omfang. Rapporten forklarer dette med henvisning til den væsentlige hindring for netop at kunne foretage sådanne konklusioner, nemlig at de **'fleste gevinster ved en forebyggende indsats først realiseres mange år efter, at indsatsen er gennemført, hvorfor det kan være svært at isolere effekten af indsatsen'**. (p.1)

STOK's forskningsgruppe fyldes nu med en vis optimisme over denne relevante konklusion. Eksempelvis baserer DUÅ (som er én af indsatserne i rapporten) sig på forløb over 18-20 uger hvor en familie mødes med 5-8 andre familier, bestående af gruppemøder af 2,5 times varighed dvs. i alt max 50 timer. Det er ikke overraskende ganske svært at isolere effekten af disse 50 timer på f.eks. et barns uddannelses- og beskæftigelsesvalg som voksen. Dette problem er bestemt ikke nyt og er en almindeligt kendt bias-problematik i effekt-forskning. Så forskningsgruppen er naturligvis spændt på hvorledes man vil håndtere dette åbenbare problem, der jo står klart i vejen for at kunne besvare det spørgsmål, som rapporten har sat sig for at besvare?

Det er så her at STOK's

Når vi har nævnt de vanskeligheder vi som forskningsgruppe er stødt ind i med denne rapport til venner og bekendte, kigger de fleste på os med det der 'hvad havde i regnet med' blikket

forskningsgruppe blev fyldt af en særlig kafkask labyrinthisk fornemmelse. Det er også her at forskningsgruppen var ved at opgive at opfylde sin forpligtigelse til at levere en forskningsrelateret artikel til hvert 'Systemisk-Narrativt Forum', fordi der ikke er tale om nogen forskningsbaseret rapport, som vi syntes at vi kunne bringe noget forskningsmæssigt relevant videre fra. Vi blev imidlertid i forskningsgruppen alligevel enige med os selv om, at rapportere om denne færd ind i de politiske egne af rapporter og forskning, med håbet om at vi alligevel ad denne vej ville kunne formidle noget forskningsrelateret.

Hvad der pludselig stod klart for os var, at man i rapporten faktisk slet ikke havde tænkt sig at besvare det spørgsmål, der er selve forudsætningen for at kunne besvare det som rapporten har sat sig for at besvare. Rapporten vælger helt enkelt at springe det forskningsmæssige vanskelige, og ubesvarede, spørgsmål, om hvorvidt, og hvorledes, man kan dokumentere økonomisk, og anden, langtidseffekt af bestemte tidlige indsatser, over. Hermed er der intet forskningsmæssigt grundlag for rapporten, hvorfor besvarelsen af de spørgsmål, som den har sat sig for at besvare, er rent hypotetisk og ubegrundede. Af en eller anden grund er dette heller ikke noget problem for Social-Børne- og Integrationsministeriet.

Svaret på spørgsmålet har socialministeriet nemlig allerede givet i og med selve formålet med 'analysen' **'At**

anskueliggøre de sociale og økonomiske gevinster for det offentlige som helhed og kommunerne specifikt ved virksomme forebyggende indsatser over for udsatte børn og unge.”

Ministeriet har altså, uvist af hvilken grund, besluttet sig for at bestemte udvalgte adfærdsterapeutiske metoder eller programmer, der ifølge rapporten har veldokumenteret effekt, ikke alene har effekt indenfor de rammer for effektmåling, der almindeligvis benyttes i forskning, typisk 3 måneders og et års follow-up. Disse adfærdsterapeutiske programmer antages at have en så omfattende effekt, at de på signifikant måde præger børn og unges samlede livsforløb i 'positiv' retning, dvs. i retning af et 'normalforløb'. Der laves altså her antagelser om givne metoders eller programmets effekter, der almindeligvis ville være udtryk for stærkt forskningsmæssigt dovemod, men som her er helt udokumenteret i rapporten. Det har helt enkelt ikke været muligt for os at finde dokumentation for de programmets effekt på

personers livsforløb, som rapporten hævder at de har. Der er forskellige løse henvisninger i rapporten til rapportens egen bilag 1, der igen ikke besvarer dokumentations spørgsmålet, men i stedet henviser videre, i stedet for at besvare det spørgsmål der indlysende skal besvares indenfor rapportens rammer. Og det er her forskningsgruppens Kafkaske fornemmelse ved at færdes i denne rapport, dukker op.

Men på den anden side set var det heller ikke opgaven for rapportens forfatteren at producere en sådan dokumentation. Rapporten, samt Social-Børne og Integrationsministeriet, følger måske en helt anden logik end forskningsgruppens realisme.

Undersøgelsen af en Social-Børne-Integrationsministeriel logik

Vi oplyses i læsningen af rapporten om, at det offentlige hvert år bruger 15 milliarder på foranstaltninger til udsatte børn og unge. Rapporten peger udokumenteret, men alligevel almindelig fornuftigt, på det forhold, at der er for-

Han fandt, at de ekstraterapeutiske faktorer udgør 87 procent

skel på hvor virkningsfulde forskellige indsatser er. Godt så. Dette fører så videre til den måske ikke særligt overraskende konklusion på det:

'Dermed ligger der et menneskeligt potentiale i at omlægge indsatserne til mere virkningsfulde indsatser, og dermed også et potentiale til en mere omkostningseffektiv anvendelse af ressourcerne' (p. 1)

Altså, hvis man skaber nogle mere virkningsfulde indsatser så virker de bedre, og man får mere for pengene, eller skåret til benet hvis man gør noget der virker bedre så virker det bedre. Dette kaldes en tautologi, eller et selvindlysende udsagn.

Denne tautologi er båret af det lige så selvindlysende udsagn, at noget virker bedre end andet, der så fører til, at hvis vi gør mere af det der virker, så virker det bedre. Måske er det denne Social-Børne og integrationsministerielle tautologiske logik som rapporten er bygget på, og som social-børne-og integrationsministeriet har betalt Rambøll 1.096.875 kr. for at udføre, uvist af hvilken grund.

Men måske har rapportens forfatter eller forfattere noget i ærmet. Måske har de nogle økonomiske beregninger af disse metoders eller programmets effekter på personers livsforløb, der ikke blot er tilfældige, hypotetiske eller blot hentet ud af den blå luft. Måske vil rapporten alligevel håndtere denne klare forskningsmæssige vanskelighed, som ingen før har kunne håndtere

Rapporten peger udokumenteret, men alligevel almindelig fornuftigt, på det forhold, at der er forskel på hvor virkningsfulde forskellige indsatser er

tilfredsstillende, eller noget helt andet overraskende?

Velkommen til Kafkas hus

Ok. Rationalet i rapportens metode er, at man kan spare penge ved at indføre nogle programmer, som har en bedre veldokumenteret effekt end andre programmer. Pengene spares ved at programmerne i sig selv er billigere, men også ved at de børn, der involveres i programmerne i fremtiden i mindre grad er udgiftskrævende i form af psykiatriske og somatiske indlæggelser, udgifter til lovovertrædelser og fængselsdomme, overførselsindkomster. Hertil kommer, at der kan være en decideret økonomisk gevinst i, at modtagerne i højere grad kommer i arbejde og dermed bidrager til samfundet.

Regnestykket tager sit udgangspunkt i de omkostninger, der er forbundet med udsatte børn og unges livsforløb. Man kan identificere modtagere af foranstaltninger målrettet udsatte børn og unge helt tilbage til 1957. Ved at følge dem i andre registre som fx landspatientregisteret, psykiatrisk centralregister, kriminalitetsregisteret og beskæftigelsesregisteret, kan man ud fra en antagelse om af hvad hver type af registrering er udtryk for i pris for samfundet, lave et regnestykke for hvert enkelt individ og se om man sammenlagt har været en udgift for samfundet eller bidraget med skatteindtægter. Eksempelvis koster anbringelse på døgninstitution 2.964 kr. dagligt, og en voldsdom i alt 37.643 kr.

Rationalet i rapportens metode er, at man kan spare penge ved at indføre nogle programmer, som har en bedre veldokumenteret effekt end andre programmer

Den samme øvelse kan laves for børn og unge som aldrig har modtaget foranstaltninger målrettet udsatte børn og unge. Dette regnestykket viser ikke overraskende, at tidligere udsatte i højere grad er en økonomisk belastning for samfundet.

Tanken er så at man ved at indføre de evidensbaserede metoder, der i højere grad virker, kan spare penge ved at antallet af anbringelser, psykiske sygdomme, lovovertrædelser mindskes. I rapporten er der udvalgt fire programmer, hvis effekter skulle være veldokumenterede. Disse programmer er **DUÅ, Slægts- og netværksanbringelser, MTFC (Multidimensionel Treatment Foster Care), MST (Multisystemisk terapi)**. Rapporten svarer ikke på hvorfor det netop er disse programmer der er udvalgt, og der er heller ikke nogen kritisk gennemgang af litteraturen, hvilket ellers hører til almindelig forskningsmæssig praksis.

Til at udregne præcis hvor meget man sparer ved implementering af de forskellige programmer anvender man begrebet succesrate. En succesrate er udtryk for hvor mange procent af målgruppen for et specifikt program der

får udbytte heraf. Udbyttet defineres forskellige for de forskellige programmer. Eksempelvis antages det at succesraten for DUÅ er på 15 % og at der for disse 15 % er et udbytte, hvor man på misbrugsproblemer og kriminalitet opnår samme profil som normalbefolkningen. I forhold til beskæftigelse og uddannelse kommer man 80 % tættere på normalbefolkningen, ved at man undgår anbringelser og forebyggende foranstaltninger, samt 50 % nærmere normalbefolkningen på sundhedsudgifter og psykiatriske sygdomme. Til at udregne besparelsen tager man udgangspunkt i udgiften til målgruppen, som ved DUÅ er modtagere af forebyggende foranstaltninger, og reducerer udgiften ud fra succesraten og udbyttet.

Et væsentligt spørgsmål er imidlertid hvordan man har regnet sig frem til succesraterne for de forskellige programmer og det udbytte de medfører? Vi har ledt efter en indgang til at få svar på dette spørgsmål, men selv ved en nærlæsning af bilagene får vi ikke noget ordentligt svar.

Vi hæfter os ved at forfatterne beskriver at mange af effektmålene i den

En succesrate er udtryk for hvor mange procent af målgruppen for et specifikt program der får udbytte heraf

litteratur som man støtter sig op ad, baserer sig på standardiserede tests som Strength and Difficulties Questionnaire (SDQ), Child Behavior Checklist (CBCL) og Social Skills Rating System (SSRS). Forfatteren eller forfatterne konstaterer korrekt, at det ikke uden videre er muligt at oversætte resultaterne af sådanne tests til konklusioner angående kriminel aktivitet i voksenlivet eller til beskæftigelsestendenser. Alligevel bliver dette mere eller mindre implicit gjort, ved at mene at disse programmets effekter også virker forebyggende på eksempelvis kriminalitet, hvorfor rapporten på dette punkt virker direkte selvmodsigende. Fastsættelsen af succesrate for de forskellige programmer virker ikke empirisk begrundet men som et skøn.

Et eksempel på dette er når netværksplejefamilie anbringelser i rapporten sammenlignes med anbringelser i plejefamilie. Her regnes der med at 30 % kan flyttes fra plejefamilie til netværksplejefamilie. Hvor kommer de 30 % fra? MST har anbragte børn som målgruppe og her regnes der med at "30% af målgruppen kommer på niveau med normalbefolkningen". Hvor kommer dette tal fra, når man endda selv peger på at nogle undersøgelser peger på, at MST faktisk ikke har større effekt end TAU (treatment as usual)? MTFC har anbragte

børn som også har begået kriminalitet som målgruppe, og her regner man med at 40% af målgruppen kommer på niveau med normalbefolkningen. Igen er det helt uforståeligt hvor dette tal kommer fra?

Man henvises til bilagene for en nærmere beskrivelse, men heller ikke her bliver vi klogere. Umiddelbart virker det som om at der er nogle rum i dette kafkaske hus, som der henvises til men som der ikke er nogen indgang til – rum som kunne indeholde oversættelsen af de udvalgte programmets effekter i anden forskning, så det ville blive tydeligt for læseren, f.eks. en politiker, i hvilken grad de gør sig gældende i nærværende økonomiske regnestykke.

Inde under tapetet

For yderligere at anskueliggøre nogle væsentlige mangler ved rapporten, og forhåbentlig ad denne vej invitere læseren med længere ind den videnskabelige praksis, vil vi godt opholde os lidt ved et par konkrete eksempler.

I kvantitative videnskabelige analyser er udgangspunktet ikke, at man behandler og analyserer virkeligheden¹, men at man behandler data, som skal repræsentere virkeligheden. Et væsentligt punkt i forhold til at vurdere validiteten af det videnskabelige produkt man har udarbejdet eller er på vej til at udarbejde, er at gøre sig overvejelser om

Den rapport som vi har med at gøre indeholder talvise eksempler på at man ikke måler på hvad man tror man måler på

hvorvidt de data man arbejder med rent faktisk, ud fra de veldefinerede kriterier man opstiller for gyldigheden af en sådan 'repræsentation', faktisk repræsenterer det man antager at de repræsenterer – dvs. om man måler på det, som man tror man måler på. Den rapport som vi har med at gøre indeholder talvise eksempler på at man ikke måler på hvad man tror man måler på. Her kommer to.

Det første eksempel tager afsæt i, at der i forhold til registerdata, som er de data som rapporten benytter sig af, ofte over tid er sket ændringer i måden man har registreret (dvs målt). Det kan enten være en decideret ændring i registreringsprocedurer, men det kan også være lovgivning, der gør at man ændrer praksis eller begynder at ændre navnene på det man registrerer. Dette kaldes for *databrud*, og Danmarks Statistik har for hvert af deres registre en varedeklaration, som beskriver væsentlige ændringer man skal være opmærksom på når man anvender deres data. Dette har man i rapporten ignoreret.

Et meget vigtigt databrud er fx at man i 1990 ændrer registreringskemaerne, som man indberetter foranstaltninger for udsatte børn og unge på. I tiden før 1990 blev aflastningsophold registreret, som anbringelser og i tiden efter som forebyggende foranstaltninger. Der sker altså en ændring i måden man måler på. Hvad man kaldte en anbringelse i 1986 kunne derfor potentielt være blevet kaldt en forebyggende foranstaltning i 1995. Sagt

¹ Sondringen mellem data og virkelighed kan sagtens anfægtes idet data lever sit eget liv, eksisterer ligeså vel som det de prøver at afspejle såvel som de kan have indflydelse herpå. Se evt Latours (1999) undersøgelse af circulating references.

anderledes kan det et at have været anbragt eller det at modtage en forebyggende foranstaltning altså betyde noget forskelligt til forskellige tider, i de data som vi analyserer på.

Konkret betyder det, at man i registeret både ser et kraftigt fald i registrerede anbringelser og en kraftig stigning i forebyggende foranstaltninger fra 1990 til 1991.

Men hvordan har dette indflydelse i rapporten? I rapporten bruger man flere gange anbragte børn som målgruppe for de evidensbaserede metoder. Eksempelvis antager man, at MST for 30 % af de anbragte børn vil halvere udgifterne til anbringelser, at de i højere grad vil ligne den såkaldte normalbefolkning på parametre, der afspejler kriminalitet, misbrug, psykisk sygdom, beskæftigelse og uddannelse, og at man derved kan spare samfundet for 454 mio kr årligt. Undersøgelsen bygger på alle anbringelser siden 1957 og da man ignorerer databrudet i 1990 betyder det, at man betragter alle aflastningophold fra 1957-1990 som anbringelser. Den væsentligste økonomiske regnefejl dette medfører er, at man anvender prisen for anbringelse pr. dag på en aflastning, der er væsentligt billigere, og som, når den er iværksat, kun tæller få reelle anbringelsesdage. I rapporten anvender man priserne fra budgetåret 2008 på alle

årene. Derfor overestimerer man i en 30 årsperiode (1957-1990) udgiften til anbringelser og dermed også besparelsen ved indførelse af MST.

Det andet eksempel handler om den økonomiske fremskrivning, der er ved at implementere DUÅ i stedet for almindelige "forebyggende foranstaltninger". Forebyggende foranstaltninger er i denne sammenhæng alle de personer, som i registeret for støtte til udsatte børn og unge er anført som modtager af en forebyggende foranstaltning. Man antager at man for 15 % af dem som modtager forebyggende foranstaltninger kan opnå succes med at mindske misbrug, antal psykiske lidelser, udgifter til overførselsindkomster, samt øge uddannelsesniveaue, hvilket så skulle føre til øget beskæftigelse. På den måde regner man sig frem til at man ved at bruge DUÅ på 10.000 børn, hvilket vil koste 300 mio, kan spare samfundet for 1,6 mia.

Ud over at succesraten og udbyttet som før omtalt er hypotetiske er der et andet datamæssigt problem ved denne udregning. I udregningen antager man at DUÅ skal virke på "treatment as usual" og dette antages i rapporten at være børn, der i registeret om støtte til udsatte børn og unge, er anført som modtagere af "forebyggende foranstaltninger". Men spørgsmålet er

Den væsentligste økonomiske regnefejl dette medfører er, at man anvender prisen for anbringelse pr. dag på en aflastning, der er væsentligt billigere

om dette overhovedet er en god sammenligningsgruppe? Kategorien forebyggende foranstaltning i registeret om støtte til udsatte børn og unge indeholder alle typer foranstaltninger, der er givet efter serviceloven, bortset fra familierettede foranstaltninger (fx familiebehandling) – eller det man i dag vil kalde en foranstaltning efter § 52.3.3². Og da DUÅ selv er en familierettet foranstaltning laver man altså beregning på en gruppe som slet ikke er karakteriseret ved det som man antager - "treatment as usual". Dette gør den økonomiske beregning meningsløs.

I læsningen af rapporten er det påfaldende at der ikke kommenteres på databrud i registeret for støtte til børn og unge samt psykiatrisk centralregister. Grundlæggende må man blot konstatere at forfatterne ikke har undersøgt kvaliteten af de data der arbejdes med. Normalt vil man i det mindste oplyse om hvilke konsekvenser sådanne databrud og ukomplette data har, men i nærværende tilfælde er det så store validitetsproblemer at det er svært overhovedet at tolke noget meningsfuldt ud af resultaterne. Man får tanken at forfatterne faktisk ikke har kendskab til den praksis de analyserer.

Hjem igen

Denne rapport er i bedste fald blot meningsløs og i værste fald potentielt farlig. Den fremstår umiddelbart som et skøn over ekstremt store økonomiske besparelser og menneskelige vindinger ved en omlægning af det sociale

² Disse opgøres kun summarisk på kommuneniveau og udgør den væsentligste del af de iværksatte forebyggende foranstaltninger siden 1993.

”

Men en nærlæsning viser at det er mere spekulation end godt videnskabeligt håndværk – måske endda spekulation på et usagligt grundlag

område. Men en nærlæsning viser at det er mere spekulation end godt videnskabeligt håndværk – måske endda spekulation på et usagligt grundlag, der indikeres ved ringe kendskab til de data man arbejder med og måske et manglende kendskab til det sociale arbejde, som rapporten drejer sig om. Hvis resultaterne tages bogstaveligt og man planlægger den offentlige økonomi på så usikre økonomiske fremskrivninger, kan det potentielt være undergravende.

Men på trods af dette er anden del af formålet med rapporten:

2) at bidrage med konkrete redskaber, som kommunerne kan anvende til at afdække og synliggøre fordelene ved en omlægning af indsatserne til mere virkningsfulde indsatser(kasseøkonomisk analyse)

Mail fra Social-Børne- Og Integrationsministeriet 26-11-2013

Dette redskab består i et excel ark, hvor kommunen blot kan plotte det antal familier ind, som man vil tilbyde de ovennævnte adfærdsterapeutiske programmer, plus PMTO, for at se hvad udgiften og besparelsen er. Man må

sige at Social-Børne-og integrationsministeriet på en meget direkte måde udfører et stort og omfattende, og, blot ud fra denne rapport at dømmes, også omkostningsfuldt, benarbejde for en ubegrundet udbredelse af amerikanske adfærdsterapeutiske metoder i Danmark. Yderligere informationer om denne støtte der gives til kommuner, der vil benytte sig af disse metoder, kan findes på socialstyrelsens hjemmeside.

I forlængelse af dette undersøgte vi blot for interessens skyld antallet af fængslede i henholdsvis 2013 i Danmark og Oregon, hvor programmerne MTFC og PMTO er udviklet.

I Oregon hvor der er ca. 3,5 millioner indbyggere var der i september 2013 15.000 indsatte i Oregons fængsler. Til sammenligning er vi ca. 5,7 millioner indbyggere i Danmark, hvor der, inklusiv arrestanter, var 4.227 indsatte i danske fængsler i september 2013. Så tilsyneladende ser det ud til at gå noget bedre i Danmark end i USA på det område, hvorfor det ikke er her at argumentet for at importere amerikanske adfærdsterapeutiske

teknologier til Danmark, er at finde. Så hvor mon det egentlig er? Ud fra hvad vi har kendskab til, har der ikke været rejst kritiske røster fra de uddannelsesinstitutioner i Danmark, der har ansvaret for udviklingen af socialt arbejde i Danmark, hvorfor disse adfærdsterapeutiske programmer, hvor straf-belønning og 'token økonomi' har en fremtrædende plads, måske er i god overensstemmelse med de nye strømninger i dansk socialt arbejde?

Hvis man afslutningsvis skal kigge på USA, burde man måske i stedet kigge på hvordan de anvender deres registreringssystem til noget konstruktivt. I Danmark begyndte man for alvor registreringen af foranstaltninger overfor udsatte børn og unge i 1977, men det er tankevækkende så lidt data er blevet brugt til. Ud over årlige opgørelser over hvor mange anbragte børn der er i DK og rapporter som den i denne artikel beskrevne er data kun anvendt i meget begrænset omfang. Dette er ærgerligt idet det potentielt sender et signal om at kvantitativ forskning er ubrugeligt. Al kvantitativ forskning indeholder et kvalitativt element – beskaffenheden af det som måles og det som tælles. Vi har al god grund til at kunne lave noget forskning i verdensklasse på baggrund af de data som vi har, men i den nærværende rapport er det gået fuldstændigt galt, og vi har selv et ansvar for at råbe op og sige – "Hey! Den går ikke den der! Det er en ommer!" Eller også skulle vi begynde at gøre det selv! ☹

”

Denne rapport er i bedste fald blot meningsløs og i værste fald potentielt farlig